

Sendemann Einar Maseng:

VESTMAKTENE TVANG TYSKLAND TIL Å OKKUPERE NORGE

Vi er blitt forelagt en artikkel av sendemann Einar Maseng, offentliggjort i «Nationen» i april 1955 under tittelen «Hvem var det som drog Norge inn i krigsulykken?» Maseng's svar på dette spørsmål er helt klart: Det var vestmaktene som tvang tyskerne til å gå inn i Danmark og Norge mot deres vilje.

Maseng var i 1939—40 norsk sendemann i Moskva og skaffet der opplysninger som klart indikerte at vestmaktene planla å gå i land i Norge.

«12. februar 1940 skrev jeg til Utenriksdepartementet at vestmaktene ville gå til en aktiv krigførelse. «Men Tyskland er sikkert klar til å møte alle slike tiltak, og faren for de mindre land ligger deri at Tyskland kan være fristet til å

komme slike tiltak i forkjøpet.»

Den 24. februar hadde Maseng en samtale med utenriksminister Koht, der han ytterligere understreket hvilke farer som truet Norge. I løpet av samtalen nektet Koht Maseng å gå videre til kongen og generalstabsjefen med sine synspunkter.

26. februar hadde så Maseng en samtale med statsminister Nygaardsvold. Maseng gjengir følgende fra sin dagbok:

«Jeg framholdt at Norge måtte gjøre det samme som Sveits, Belgia, Nederland og andre land hadde gjort, nemlig å innkalle de forsvarsstyrker vi kunne sette opp. Det som truet, var inngrep fra vestmaktene side. Hvis vi sa

klart ifra at de kunne ikke bruke vårt land for sin krigføring med mindre de kjempet oss ned, så ville de vike tilbake herfor. Alt måtte gjøres for å hindre en landgang, hvilken var den fare som nå hang over oss. Dertil svarte Nygaardsvold med resignasjon: «Det vil ikke nytte. Engelskmennene er kynikere.»

Videre foreslo Maseng i et brev til Koht, datert 27. februar, at man burde ta kontakt med Sverige for å få fastslått hvilken medvirkning vi kunne regne med derfra. Dette brev fikk han ikke svar på, og det ble ikke foretatt noe som helst i den retning.

Meget presist uttrykker Maseng som sin oppfatning at det

(Forts. side 7)

NØYTRALITET OG FOLKERETT

Av H. P., Oslo

En liten innledning som kanskje ikke er helt malapropos, vil vi unne oss til HP's artikkel.

Vi ble ilagt våre 3 1/2 år av sorenskriveren på Lillehammer. Under rettsaken hevdet den dengang unge og forstokkede at internasjonal rett som Norge var forpliktet etter, legaliserte -ja, til og med krevde - de handlinger som tiltalen omhandlet og senere dommen omfattet. Dommeren uttalte da overbærende:

«Nei, hør nå her, Warendorph, vi kan ikke bry oss med folkerett og slikt tull.»

Norsk jus anno 1945 hadde de samme mangler som H.P. fortsatt registrerer alment.

Mange av de uoverensstemmelser som krigen førte i sine spor hadde som årsak en forskjellig oppfatning av hva nøytralitet innebar, hvilke forpliktelser og rettigheter man hadde som nøytral, hvilke forhold som berettiget en krigførende til å foreta en okkupasjon og hvilke rettigheter okkupanten hadde.

Forholdet mellom krigførende, mellom krigførende og nøytrale og mellom krigførende og okkuperte, er beskrevet i Haagkonvensjonen av 1907, og er fortsatt gjeldende. Såvel Norge som Tyskland forpliktet seg til å respektere denne rettsordnings bestemmelser. Ved kunngjøring i *Norsk Lovtidende* for 1910 blev Haagkonvensjonens landkriksreglement norsk lov, forpliktende for regjering, domstoler og befolkning. Den 24. april

1940 kunngjorde de tyske myndigheter denne rettsordning som gjeldende innen de besatte norske områder.

De punkter i denne lovgivning som spesielt interesserer nøytrale, er hvilken beskyttelse de kan regne med under krigsførelse. Og her har de krigførende ikke bare rett, men også plikt til å komme nøytrale til hjelp i tilfelle de blir angrepet. Haagkonvensjonen pålegger imidlertid de nøytrale å opprettholde et så høyt militært beredskap at de kan slå tilbake eventuelle krenkelser av sitt territorium. Dette ansees ikke som en krigersk handling overfor angriper. Man blir altså ikke krigførende fordi om man forsvarer seg. Tvert imot er man forpliktet til det. Det er først når man viser ikke å makte dette forsvar at den

annen krigførende part er berettiget, og også forpliktet, til å komme til unnsetning.

Straks slik unnsætning iverksettes, skjer det vesentlige endringer i rettsforholdene. Okkupanten er bundet av de gjeldende lover i det okkuperte land, men har rett til å gi tilleggsanordninger som gjør hans virksomhet som okkupant mulig. Det okkuperte land skal fortsatt administrere den sivile virksomhet i landet og opprettholde ro og orden, i samarbeide med okkupanten. De har imidlertid ikke anledning til å utferdige nye lover så lenge okkupasjonen vedvarer, og ganske spesielt ikke når landets regjering har sete utenfor landets grenser. Den er avskåret fra enhver innblanding i sitt lands indre anliggender.

Befolkningen er beskyttet mot rettsvilkårlighet. Privat eiendom, tjenester og religionsutøvelse er beskyttet. På den annen side pålegger folkeretten befolkningen en vidtgående lydighetsplikt overfor okkupanten.

Dette er kjernen i det omfattende regelverk som innbefattes i Haagkonvensjonens landkriksreglement. Mer behøver

(Forts. side 6)

Det brukne gevær

Av John Sand

«Det brukne gevær har kastet lange skygger. Alle som for 1940 arbeidet med å reise forsvaret, har følt kulden av dem.»

(C. J. Hambro)

En noe akademisk preget debatt i TV om hvorfor Norge kom med i krigen fikk mot slutten et forfriskende innslag. Uten snikk-snakke plasserte Norges tidligere forsvarssjef, general Bull Hansen ansvaret for at det gikk som det gikk 9. april der det rettelig hører hjemme. På programlederens spørsmål: «Hva kan man si om den politiske ledelse i 1940?» svarte generalen kontant at det var vanskelig å ikke karakterisere den politiske ledelse som kriminelt naiv.

Statshistorikeren Ole Kr. Grimnes, som har utnevnt Nygaardsvoldregjeringen til helter, måtte føle seg ille berørt av generalens klare tale. For å unnskyldte helerregjeringen for dens manglende beredskap fremholdt Grimnes, visstnok støttet av professor Dahl, at man måtte huske på at Norge før krigen var et fattig land. Og det er selvfølgelig sant. Men Danmark var vel på den tid ikke noe utpreget rikt land. Likevel kunne daværende oberst Otto Ruge under foredrag i Militære Samfund 4/10 1937 opplyse: Utgiftene til utdannelse av en soldat i Norge lå under halvparten av hva man investerte i Danmark. «Og det var som kjent ikke overveldende», tilføyet obersten.

Jeg tvinges til å spørre de lærde herrer: Var det norsk fattigdom som gjorde at Arbeiderpartiet drev med sin energiske agitasjon og sitt oppvigleri mot norsk forsvar? I sin ypperlige bok «Mot stupet» gir Kjell Fjærtøft en rystende skildring av Arbeiderpartiets intense kamp mot forsvaret. Jeg nevner i kort form: Arbeiderungdom kommer i biler fra Oslo til Gardermoen for å påvirke rekruttene der til å nekte militærtjeneste. To kjente medlemmer av den senere helerregjering blir tatt for oppvigleri mot militærvesenet, en av dem blir i tillegg dømt for militærnektning. Han ble senere forsvarsminister! I boken «Gubben» viser forfatteren bilder av en rekke arbeiderpartifolk som var noen av de mest energiske bekjempere av norsk forsvar. Lederen av flokken fikk senere hen borgerdådsmedaljen i gull!

Fikk så Arbeiderpartiets intense agitasjon mot forsvaret noen betydning 9. april 1940? Jeg overlater besvarelsen til kompetente personer. I «Historisk Supplement» uttaler C.J. Hambro: «Det var Arbeiderpartiets konsekvente og fanatiske agitasjon mot forsvaret som nedsatte forsvarsviljen i det norske folk og som ikke lot noen av de menige upåvirket i noe parti.» På Norges Forsvarsforenings møte 14. nov. 1947 sa generalmajor Erichsen innledningsvis: «I virkeligheten hadde det norske folk lite, svært lite, å kreve av det forsvar som det hadde sulteforet på en slik måte i mange år at det teknisk sett var helt mindreverdig, men også på en slik måte at det er det verste at forsvarsånden og forsvarsviljen var forsøkt drept i folket.»

For å belyse at det ikke bare var naiviteten som var kritikkverdig, må jeg be om plass til følgende:

I 1925 foreslo Arbeiderpartiet hel avvæpning, subsidiært at det fremsettes forslag som går ut på å avskaffe militærvesenet. I 1927 foreslo Arbeiderpartiet påny alle våpenøvelser sløyfet. I regjeringen Hornsrud's tiltredelseserklæring 28/1 1928 ble det foreslått at alle årets våpenøvelser skulle sløyfes «samt forberede full avvepning.» I 1929 foreslo Arbeiderpartiet vernepliktløven opphevet, alle festninger nedlagt, militære fabrikker og verksteder avvirket. I 1933 foreslo Arbeiderpartiet at forsvaret skulle nedlegges og erstattes med en kyst- og landvakt. Om dette het det i forslaget: «Kystvakten skal utover dette oppsyn ikke ha noen krigsmessige oppgaver. Landvakten skal ikke innlate seg på krigshandling overfor direkte angrep på landet av andre makters militærstyrker eller overfor tilskitete nøytralitetskrenkelser fra disse.» «Dette forslag om nasjonal selvpågivelse ble fastholdt i forslagsform av Arbeiderpartiet i 1934», opplyser C.J. Hambro.

Da det har vært hevdet at Arbeiderpartiet radikalt la om sitt syn på forsvaret etter at partiet 20/3 1935 hadde fått regjeringmakten, må jeg la leseren bedømme om dette helt stemmer. Primo februar 1936 spurte Hambro forsvarsminister Torp: «Vil Arbeiderpartiet gå til alminnelig isolert avrustning eller

(Forts. side 6)

BLIKK PÅ VERDEN

Av Arbirer

Føderasjon og konføderasjon

Jeg ga i forrige nummer uttrykk for at jeg personlig ikke avviser at flere nasjoner kan leve godt sammen i en føderasjon eller konføderasjon. Noen lesere har bedt meg definere disse begreper, og det gjør jeg gjerne.

Føderalisme er et samlebegrep for flere former for forbund mellom mer eller mindre selvstendige stater. Slike forbund kan oppstå ved at en tidligere enhetsstat oppløser seg i en føderasjon av mindre stater, eller ved at et løsere forbund søkes tettere bundet sammen ved et felles styre. Selve formen for samarbeidet kan variere meget sterkt, men to hovedformer er ihvertfall statsforbund og forbundsstater. Statsforbundet kalles også konføderasjon og skiller seg klart ut fra de fleste andre former for føderasjon ved at det bygger på en traktat mellom selvstendige stater som bare er bundet av folkerettslige bånd. Etter min mening må EF i dag sies å være en konføderasjon, men det kan selvfølgelig ikke utelukkes at fellesskapet etterhvert utvikler seg til den annen hovedform jeg nevnte, nemlig forbundsstaten. Det karakteristiske ved forbundsstaten er at de enkelte delstater nok har et visst herredømme over egne saker, men de er ikke suverene og må i viktigere saker bøye seg for fellesregjeringen. Typiske forbundsstater er Amerikas forente stater og Vest-Tyskland - om kort tid hele Tyskland. Sovjetunionen må også sies å ha vært en typisk forbundsstat med en meget sterk sentralregjering, men i de siste månedene har jo en rekke av delstatene erklært at de vil sette sine egne lover over sentralregjeringens, og det er jo en tydelig utvikling i retning av et statsforbund.

Vidkun Quisling var alltid en talsmann for føderative ordninger. Det gjelder såvel hans forslag om et «stornordisk forbund» allerede i 1930 som hans utkast til Europa-pakt under okkupasjonen. I innledningen til Europa-pakten sier han om de deltagende land at «alle hver for seg forblir frie og selvstendige stater», hvilket skulle bety at det dreide seg om en konføderasjon (statsforbund). Den «europaiske kongress», der hver stat skulle ha én stemme, var imidlertid gitt en betydelig myndighet, idet «paktens medlemmer er bundet av den avgjørelse som fremkommer ved stemmeflertall» der. Det er en såvidt sterk innskrenkning av det enkelte lands suverenitet at det tenderer i retning av en forbundsstat.

Midtøsten

All den stund jeg vet at det vil ta fire-fem uker før det jeg skriver, vil komme ut til abonnentene, ville det være hasardiøst av meg å uttale meg for bestemt om utviklingen i den akutte og eksplosive krisen i Midt-Østen. Det er ikke gitt noen å forutsi hva som vil komme til å skje. Jeg drister meg imidlertid til å si følgende: Hvis Saddam Hussein klarer å mobilisere den panarabiske nasjonalfølelse og engasjere denne i kampen mot de styrker som i øyeblikket samles i Saudi-Arabia, vil dette lett kunne føre til at de moderate arabiske regjeringer faller, hvilket vil være katastrofalt for Vestens land og verdensfreden. I skrivende stund ser det ut til at det særlig er Jordan som er utsatt i så måte. Den annen store fare er at det kan lykkes Saddam å gjøre dette til en krig for å beskytte Islam, noe som blir enda farligere om det knyttes til den panarabiske nasjonalfølelse. Saddam er jo i utgangspunktet en ikke-religiøs mann og leder, men han har allerede gjentatte ganger brukt det islamske uttrykket «hellig krig». Hvis han går videre på denne vei og lykkes med det, kan han uløse en fanatisme mer skremmende enn det er mulig for en europeer å forestille seg.

Tysklands samling

Jeg skrev for noen måneder siden at jeg fryktet at Tysklands samling ville ta tid, men at det ville glede meg om jeg tok feil. Nå gleder jeg meg. Årsaken til at samlingen er gått så fort, er i første rekke forbundskansler Kohls's enestående innsats, ikke minst da han greide å overbevise Gorbatsjov om at det samlede Tyskland bør tilhøre NATO. Kohl er ofte blitt latterliggjort og karakterisert som en klosset bamse. Nå har han vist noe annet.

Høyre- og venstrevri i Mellom-Amerika

Det herr Arbirer skriver i rubrikken «BLIKK på verden» i nr. 5-1990 om *Det ulykksalige El Salvador* ser ut til å være basert på mindre kjennskap til forholdene der enn Erling Bоргens, som herr Arbirer beskylder for å være «venstredreid».

Stakkars El Salvador har fått krigsmateriell og annen hjelp for noe slikt som 3 milliarder dollar fra USA. Det er ca. 20.000.000.000,00 kroner - tjue tusen millioner!

Samtidig har USA brukt omtrent like mye på Reagans leiesoldater, de såkalte CONTRAS, til å føre krig med Nicaragua. Er det virkelig noen som tror at sandinistene sendte krigsmateriell av noen betydning til andre når de trengte hvert gevær og hver eneste patron de kunne få tak i, da de kjempet for sitt liv og sin frihet?

Herr Arbirer mener også nå at sandinistene ikke kan understøtte sine «marxistiske kumpaner» med krigsutstyr nå da de har mistet makten. Ta en titt på den siste streiken i Nicaragua og hvordan landet kom tilbake til fredelige tilstander igjen, og De

Av Chris Urholt, USA

vil se at sandinistene ikke lar seg pille på nesen. Og siden de ikke lenger slåss på livet mot den nordamerikanske storkapitalisme, kunne det heller tenkes at de overlater noe av det utstyret de har tilovers, til sine ineningsfeller, frihetskjemperne i El Salvador.

Jeg har aldri vært noen marxist, men jeg har hatt anledning til å se forholdene i noen av landene i Sydamerika. Når en ser slik kolossal forskjell på rik og fattig, og når fattigdommen blir så utbredt og elendigheten så heslig, er det vanskelig å være så «høyrevridd» som herr Arbirer.

Chris Urholt

Arbirer svarer:

Det er alltid hyggelig å få respons på det man skriver, også når det er kritikk, så takk skal Urholt ha.

Mitt hovederend med omtalen av El Salvador var å påpeke at Erling Borgen bare lot den ene part (venstresiden) komme til orde i sin TV-reportasje. Urholt kan da umulig mene at han gjorde rett i det?

Det later til at Urholt betviler det, men det er likevel et ubestridelig faktum at geriljaen i El Salvador har fått sine forsyninger via Nicaragua. Hvor sandinistene fikk rikelig med våpen fra, kan da ikke være ukjent for Urholt?

At amerikanerne hjelper en folkevalgt regjering med utstyr og penger, er jeg ikke i stand til å betrakte som noen stor forbrytelse.

Jeg er - selvfølgelig - fullt oppmerksom på at det er stor nød og mye elendighet både i Sør- og Mellom-Amerika. Jeg kan bare ikke innse at marxistene har bedre betingelser for å løse problemene der enn de har hatt på noen annen kant av verden. Marxister kan nok løse noen problemer, men til gjengjeld leses de på folket en rekke nye. Så har da også folket forkastet marxismen i valg både i El Salvador og Nicaragua. En annen sak er at den nylagte regjering i Nicaragua er så ustabil at det med tiden kan bringe sandinistene tilbake til makten, men det ville etter min mening være et alvorlig tilbakeskritt.

Litt om hat og moralisme

Man vender hjem fra ferie og konstaterer at sommeren i hvert fall ikke har virket dempende på det politiske livs hat-moralister. Man fortsetter hvor man slapp med å prise sin egen fortreffelighet ved å stille den i relieff til motpartens umoral. I disse dager holdes det også en konferanse mot hat i Oslo. Antagelig for å piske opp hatet mot hatere av alle andre kategorier enn konferansens egne.

I den anledning var det interessant å lytte til Elie Wiesels ord om at de som hater aldri vil vedgå det selv. Og det er meget mulig at man har det slik i de altfor selvgodes rekker. Ellers siterer Magne Skjæraasen anonyme brev i sin artikkel «Over bekken etter hat?» i «Aftenposten» 25/8 som skulle tyde på at man, i hvert fall innenfor de absolutte maktesløses rekker, er begynt å bli seg sine følelser ganske personlig bevisst. Men så går det da også tydelig frem av sitatene at de ikke akkurat er hentet fra de mer intellektuelle hateres rekker. I så fall ville de da heller ikke blitt trukket frem av Magne Skjæraasen. Fordelen ved å tilhøre den «rette» hater-siden er bl.a. å være alene om å vurdere hvem som skal få lov til å komme til orde, og hvem ikke, innenfor vårt høyt lovryste demo(n)krati. Noe som jeg skulle anta ikke akkurat virker avdempende på deres følelser hvis hat er rettet den «gale» vegen.

Av Marna Pedersen

Men så ser da heller ikke verdens fromme det som sin oppgave å dempe aggresjonene, men heller gyte olje på ilden ved å håne de undertrykte fordi de ikke våger å undertegne sine følelsesladete epistler, vel vitende om hvilke straffedommer som da ville ramme dem.

Dog bør man være forsiktig med å kaste stein når man sitter i glasshus og vil belære folk med tåpelig moralisme. For når Skjæraasen vil gå i rette med jøssing-innvandremotstanderen for hans anonymitet, og skriver følgende: «Jeg tror ikke du er /-var jøssing. . .», så gjør han seg direkte latterlig. En forutsetning for den illegale motstanden under krigen var nettopp at den var anonym. Ellers ville den jo, sett fra tysk side, vært fullstendig ufarlig. Og hvis Skjæraasen sikter til de utallige «helteadædne» etter krigen, var de vel av en slik natur at de vil tjene «heltenes» ettermæle best om de forble anonyme.

Men tilbake til Skjæraasens brevskrivere. De uttrykker sine følelser så vulgært rett frem at det er fare for at de aldri vil få Nobels fredspris. På den annen side vil de neppe bli så farlige for verdensfreden heller som enkelte av disse utvalgte helgener. Det hender under tordenvær at lynet er farligere enn bulderet. Til gjengjeld har alle de utvalgte

det til felles med Dyret i Åpenbaringen at de har evnen til å breke som lam. Og det er viktig i denne hyklerske verden. Skjønt aller viktigst er det at makt er rett.

Det avgjørende i et hvert politisk forhold er derfor hvor makten og avmakten måtte befinne seg. Vet man dette, vet man også hvor moralen til enhver tid er å finne. Da vet man hvem som er ond og hvem som er god. Hvem som har rett og hvem som ikke har det. Og dessuten, hvem det er som er så stygg at han uttrykker sine fiender fordi han hater dem - hvilket er forferdelig stygt - og hvem som bare gjør det av hjertets godhet.

Nå er det oppløftende å høre at Elie Wiesel ikke tror at hatkonferansen i Oslo, sånn i en håndvending, vil gjøre slutt på alt hat her i verden. Det ville jo være forferdelig trist å tenke på hvor skuffet han i så fall ville blitt. Helt siden Kain og Abels dager har ikke mennesket gjort stort annet enn å føre kriger mot verdens ondskap og holde lange fredsoppgjør og «rettssaker» mot syndebyggene, unnskyld synderne. Kirkemøter og freds-konferanser har det ikke vært tall på - og alt ganske forgyves.

Nå er jeg ikke innbudt til hatkonferansen i Oslo. Så mitt bidrag til freden i verden får derfor bli et forslag om å droppe noe av

(Forts. side 6)

FOLK og LAND

UAVHENGIG AVIS

Ansvar. redaktør:
AAGE-H. BERG

Redaksjonssekretær:
HAKON WARENDORPH

Postadresse: Boks 924 Sentrum, 0104 Oslo 1.
Kontortider: Enerhaugsplassen 4, Oslo.
Mandag, tirsdag, onsdag og torsdag kl. 11—15.
Telefon: (02) 19 06 71 — (Telefonsvarer).
Redaktørene treffes etter avtale.

Abonnement: Pr. år kr. 130,- (i omslag kr. 150,-). Utlandet kr. 10,-.
Giro: Post 5 16 45 04. Bank 6063.05.01248

Abonnement (10 nummer i året) løper til det oppsies skriftlig.
Annonser forskuddsbetales med kr. 2,- + m.v.a. pr. spaltem.m. Minstepris kr. 100,-.
Utgiver: A/S HISTORISK FORLAG.
ISBN 0802-9652

Om utvelgelse

Seleksjon og selektivitet er fremmedord vi i flere år er møtt med når vi svarer på angrep med relevante fakta. Disse ordene har etter hvert fått en odios klang, og er tilsynelatende ment å være negativt karakteriserende om vår opplysningsvirksomhet. Nå er seleksjonsteorien Darwins lære om *at* og *hvordan* de best utrustede overlever - altså naturens utvelgelsessystem - og skulle derfor være uttrykk for en nødvendighet. For oss er det *det* presis hva det er.

Vi er beskyldt for å være selektive i emnevalg, kildebruk og forskningsmål. Det er å sette tingene fullstendig på hodet. Vi har verken valgt våpen, kampmål eller arena, men har måttet møte «fienden» på hans premisser. Det er våre motstandere, det norske rettsvesen og deres håndgangne media, som har vært selektive - i ordets odiose tolkning. Et typisk eksempel er jødeforfølgelsen og tortureringen som ble angrepsmål i Antenne-10. Det betydde lite at det var feil skive som var hengt opp.

Alltid finurlig, ofte forutsetningsløst og ikke sjelden bevisst løgnaktig har de angrepet oss. Påstander som de bare tilsløret kunne fremme de første årene etter 1945 fordi det var for åpenbart hvor meningsløse de var, er etter hvert gjentatt og forsterket og har inntatt posisjoner som aksiomer (selvinnlysende påstander som ikke trenger bevis).

Det er ikke vårt valg at vi fortsatt må forsvare oss mot skittkasting, og det er heller ikke vårt valg med hvilke uhumskheter bombardementet foretas. Men det må i all anstendighet være vårt nødvendige valg med hvilke lovlige midler vi skal forsvare oss.

Vi kan forsikre om at vi ikke har noen glede av disse forholdene, men å leve i tvungen taushet med landsvikbeskyldninger og påstander om alle mulige moralske defekter fykende rundt ørene (og øynene), det er uholdbart.

De forhold som blir trukket frem av oss, tror vi skal kunne korrigerer overfor etterselekt den seierherrenes historie som til nå har vært råddende. I tillegg har vi det kortsiktige håp at i alle fall syttendemailene allerede i vår tid skal kunne bli noe mere nyanserte.

Kristen Samling

Innenfor Nasjonal Samling var det en kristen bevegelse med initiativtagere bl.a. pastor Gjerdi og Katarina Aall Normann. Et lite hefte med tittelen «Hva er kristen samling» forfattet av sistnevnte under psevdonymet

Sundra Sand ble utgitt etter krigen. INO har kopiert opp et lite antall av dette skrift, og interesserte lesere kan få det tilsendt ved henvendelse til INO's kontor.

Pris kr. 30,-.

Testamentariske gaver

INO (Instituttet for norsk okkupasjonshistorie) har svært begrensede økonomiske midler til disposisjon for sin drift av kontoret og avisen, og redak-

sjonen tillater seg å oppfordre våre lesere og deres bekjente til å tilgodese INO med testamentariske gaver.

Likvidasjonsstyret tok godt vare på jødernes eiendom

Mange, til og med av våre egne, har trodd at det var staten som kasserte inn pengene da de arresterte jødernes eiendom ble inndratt under okkupasjonen. Forholdet er et helt annet, hvilket vil fremgå av nedenstående.

Loven om beslagleggelse av de arresterte jødernes eiendom kom fordi man ville forhindre at tyskerne stakk av med disse verdier. Det ble umiddelbart etter lovens ikrafttreden opprettet et såkalt likvidasjonsstyre som skulle forvalte det som ble beslaglagt. Man kan si at betegnelsen «likvidasjonsstyre» var uheldig, og ingen likte den da heller - det så meget mer som etatens oppgave var det motsatte av å likvidere, nemlig å ta vare på.

Likvidasjonsstyrets folk ble

umiddelbart innkalt til finansminister Frederik Prytz. Av ham fikk de klar beskjed: Det de hadde å gjøre, var å ta vare på jødernes eiendom og legge alt til rette for at jødene kunne få sine verdier tilbake, enten de nå kom hjem til Norge igjen eller ble i utlandet.

Dette rettet likvidasjonsstyret seg så etter. Det var selvfølgelig umulig å lagre alt, og en god del ble solgt på offentlige auksjoner, der forøvrig jøssinger møtte tallrikt opp. Fordi det var mangel på nesten alt den gangen, oppnådde man ganske gode priser, og de innkomne midler ble så godskrevet den enkelte jødes konto. Ting av særlig verdi, slik som gull, sølv, malerier og andre kunstgjenstander ble *ikke* solgt,

men lagret i Kredittkassens hvelv og listeført på eieren. Riksrevisjonen fulgte så godt som daglig arbeidet med argusøyne.

Resultatet av dette omfattende arbeide var at det ved okkupasjonens slutt forelå nøyaktige oppgaver over hva hver enkelt jøde hadde tilgode. Det tilbakeføringskontor som da ble opprettet, hadde derfor små vanskeligheter med å føre midlene tilbake til den opprinnelige eier eller hans/hennes arvinger.

Likvidasjonsstyrets arbeide kostet selvfølgelig ganske mye, men disse utgifter ble ikke belastet boene. Det var finansdepartementet som betalte det hele.

50 år etter

Av Trygve Engen

Nokre av oss som hadde nått voksen alder i det minneverdige året 1940, fekk også oppleve våren 1990, 50 år etter at Noreg vart drege inn i krigen, og 45 år etter at «freden braut ut». Korleis har så desse åra verka på oss, og kva kjenner vi ved alle minnene?

Kva oss vedkjem, vi som stod på «rang» side, kan det vel reint generelt seiast at tida har verka *forsonande*. Ei rekke historiske fakta har kome fram. Fakta, som i høgste grad styrker vårt håp om at *sanninga* til slut vil sigre. Dei fleste av oss har tilpassa seg samfundet slik det no ein gong har vorte, vi har oppnått å bli respektert som *menne-ske*, og eg vågar den påstand at folk flest også respekterar våre meiningar og vår holdning. Serleg i dei seinare år har store ting skjedd ute i den store verda - hendingar som burde få også dei mest retttuande «borgarar» og «demokrater» til å tvile på sine doktriner.

Personleg kjenner eg meg ikkje lenger bitter mot nokon av dei *menne-ske* om gjennomførte og medverka til det såkalla «rettsoppgjeret». Dei var alle brikker i eit spel som dei neppe forstod, den gongen. Frå vår - justisofra - si side sett, verkar det heile først og fremst komisk: Ein flokk internasjonalister, blant dem fleire som berre 10—12 år tidlegare var offentleg avslørt som landssvikarar i Sovjets teneste, og etter alt å dømme seinare hadde medverka i eit forrædersk samarbeid med England, desse internasjonalistene set seg i do-

marsetet og dømmer dei aller mest nasjonale blant nordmenn -, menneske, som frå først til sist tenkte og handla norsk, og *berre* norsk! Det var og er urkomisk. Men saka har også ei djupt tragisk side: Dødsdomane over Vidkun Quisling og Ragnar Skancke. Også slike ugjerningar lyt ein tilgi. Sett i historisk perspektiv er dei dessverre ikkje eineståande.

Mot denne bakgrunnen er det klårt at dei «gode nordmenns» sjølskryt no i minneåret må vera eit vonbrot. Eit slikt minne burde då mane til ettertanke: Kva var det vi gjorde gale, kva var årsakene til at vi køyrde slik i grøfta? Nokon slik roleg ettertanke merker ein svært lite til. I staden pussar dei opp gamle myter! Sjølv Stortingspresidenten står fram i radio og fortel om Elverumsfullmakta, som alle no burde vite aldri har eksistert! Dei fortsetter å snakke om Noregs *krig* etter 10. juni 1940, dei bruker alltid uttrykket «overfall» om den tyske aksjonen 9. april, men teier klokeleg om det iherdige arbeidet ein viss mr. Churchill dreiv for å få Noreg og Sverige dregne inn i krigen. Dei teier også klokeleg om heimefronten sitt overfall på den tyske kyrkjegarden i Oslo!

Underskrevene nærmar seg no 84 år og skal vel snart forlate arenaen. Ofte har eg spurt meg sjøl når dette folket vel skal koma fram til sannings erkjennelse? Må enno større ulykker skjje før vi tileignar oss noko så einfald som *nasjonal holdning*?

Pene ord om en NS-redaktør

Vi er kommet over en liten bok med tittelen «Den undertrykte presse», skrevet av Gunnar Tonjum Foss. Egentlig er det en hovedfagoppgave fra 1975, som er gitt ut som bok i år. Den behandler pressesituasjonen under okkupasjonen generelt, men beskjeftiger seg først og fremst med Bergens-avisene.

Vi merker oss spesielt at Foss omtaler NS-redaktøren i «Bergens Tidende», Vidkun Nitter Schreiner, meget pent. Det heter meget klart: «Man (de andre i redaksjonen. Red.s anm.) hadde en viss respekt for ham som pressemann, idet hans faglige kvalifikasjoner ikke kunne trekkes i tvil.» Videre heter det et sted at «han hadde tilbøyelighet til å reagere overfor tyske krav som han fant urimelige». Endelig fortelles det at Schreiner satte sin stilling inn på å hindre arrestasjon av to typografer som tyskerne ville legge hånd på.

Foss er født i 1945. Han er altså av en generasjon som betrakter okkupasjonstiden på en viss avstand, og våger å gjøre bildet noe mer nyansert enn vi er vant til fra visse hold.

Takk til Ø. M. for at han har betalt de to ekstra sider i forrige nummer.

NASJONAL SAMLINGS PROGRAM 1934-1945

På mange anmodninger gjengir vi her Nasjonal Samlings program, som sto uforandret fra 1934 til 1945.

INNLEDNING

Norge er midt opp i en skjebnesvanger brytningstid. Revet med i den almindelige verdenskrise, splittet og svekket i klassekamp og partistrid, med vekt og vinglet styre, står det norske folk nu ved en avgjørende skillevei.

Verdenskrisen og Norges krise skyldes ikke materiell fattigdom. Utad er det en organisasjonskrise, økonomisk og sosialt, pengeteknisk, politisk og i rettslivet. Men krisen er først og fremst det ytre synlige uttrykk for store åndelige omveltninger som følger et historisk tidehvert. Sitt krasseste uttrykk har denne åndelige krise fått i den fremherskende egoistiske materialisme som dreper idealitet, tro og offervilje, og skaper uro i samfunnslivet og i menneskesinene. Vår tid er preget av stigende opplysning, av spesialiseringen, maskinteknikken og stordriften, og viser en veldig økning i den gjensidige avhengighet mellom menneskene og i trangen til social rettferd og trygt samvirke. Men samtidig ser vi hvordan enkeltpersoner og partier, økonomiske og faglige sammenslutninger hensynsløst utnytter og tilsidesetter folket til selviske formål. Både i sin marxistiske og i sin liberal-kapitalistiske utformning er denne materialisme en fiende av det rettferdige og solidariske samvirke som tidens utvikling tvinger frem.

Den kapitalistiske liberalismen har hatt sin historiske misjon, men har nu utspilt sin rolle og er dømt til å vike for den nye tids krav. Marxistene på sin side utdyper og utnytter vanskelighetene og søker ved et folkebe drag å ta monopol på utviklingen for å bane vei for den internasjonale kommunistiske slavestat. Og de borgerlige partier går på akkord med dem og deres system uten evne og vilje til å

sette noe nytt og sterkt inn.

Vårt land er ikke tjent hverken med marxismens klassekamp og partityranni eller med de borgerlige partiers la-skurepolitikk og deres innrømmelser til marxismen. De er to sider av samme materialistiske livssyn. Ingen av dem kan møte folkets lengsel etter en ny og bedre tid. Begge øder de velstand og folkekraft og fører kultursamfundet mot undergang.

Frihet og selvbergingsvilje, den enkeltes tiltak og eiendomsrett er dypt rotfestet i det norske folk, og er grunnlaget for all fremdrift. Menneskene er ulike og skal verdsettes etter dugelighet, ydelse og ansvar, ikke etter penger, byrd eller stand, og heller ikke etter gruppetall eller ut fra overfladisk likhetsmakeri. De beste skal lede, med stor myndighet og sterkt ansvar. Men der skal være likhet for loven og like gode utgangsvilkår for alle. Alle skal som frie mennesker ha sitt eget hverv og virke, men arbeide sammen til gjensidig nytte for seg selv og for det hele. Over den enkeltes interesser og krav må stå hensynet til hele folkets velferd. En nasjon er en organisk enhet, og et folkesamfund har leverett og mål langt utover de enkelte personer og grupper.

Tidens vanskeligheter kan bare overvinnes ved en offervillig og handlekraftig nasjonal samling som holder fast ved disse grunnsetninger, og som setter i høisetet hensynet til landets og folkets vel som overordnet den enkeltes interesser og alle partier og klasser. Lik alle andre folkesamfund som vil berge seg fra en alvorlig krise og gjenfodes, må også det norske samfund hente nytt liv fra det nasjonale grunnlag som det er bygget på. *Solidaritetsstanken*, tidens skapende tanke, må gis nye former og nytt innhold i pakt med vårt folks kulturbærende og etiske verdier. Bare en slik åndelig og nasjonal reising som er gitt øket kraft ved det som er godt i de sociale ideer, vil ha styrke til å fri Norge fra marxister, partipolitikere, penge-

velde og alle de andre krefter som holder på å bryte ned vårt retts- og kultur-samfund, og til å gjennomføre de store reformer som er nødvendige for nasjonens fremgang, og som svarer til den nye tid og dens krav. Denne bevegelse er den norske egenart av den nye livsanskuelse, en norsk, ny og sann sosialisme som vil orden og rettferd, forener frihet og forskjellighet med fellesskap, bevare verdier og ikke former. Det er den store og sterke nasjonale politikk som bygger og bøter, og kan reise landet. Krisen rommer ikke bare farer, men lover rik fremgang for det folk som evner en samlet innsats.

Nasjonal Samlings mål er:

Nasjonal enhet uten klasse-motsetninger og partier, et solidarisk norsk folkesamfund bygget opp organisk på yrkeslivets grunn, med et sterkt og stadig styre: Et faglig folkestyre.

Ut fra dette grunnsyn vil bevegelsen gjennomføre følgende

PROGRAM

I. Staten og samfunnet.

1. En handlekraftig nasjonal riksregjering uavhengig av partipolitikk.
2. Nasjonens kultur- og næringsliv organiseres i selvstyrende legaliserte yrkeslag (laug) som danner bindeledd mellom den enkelte og staten, under statens kontroll. Et riksting av yrkeslagene organiseres og gis innflytelse på rikets styre.
3. Statsforvaltningen rasjonaliseres med sterk øking av fagkyndiges innflytelse, av den enkelte embeds- og tjenestemanns personlige ansvar og myndighet, og med skarpt skille mellom den almindelige forvaltning og statens forretningsdrift.
4. Det kommunale selvstyre omlegges og kommunene undergis effektiv statskontroll. Fylkesmennenes stilling som organ for regjeringmakten styrkes. Grundig opprydding i de kommunale gjeldsforhold. Skarpt skille mellom staten og kommunenes oppgaver og ansvar.
5. Lov og rett håndheves uavkortet. Staten overtar alt politi. Korrupsjon og uhederlighet bekjempes strengt. Det skapes myndighet for domstolene. Legfolks deltakelse i rettsavgjørelser innskrenkes. Kriminalreform og mer nasjonal civilrett.
6. De offentlige finanser ordnes etter en flerårig finansplan med streng økonomi og minst mulig trykk på arbeidslivet. Samskatt innfø-

res, og skattene bringes etterhvert ned på et rimelig nivå, ens for hele riket. Bundne utgifter løses.

7. Frivillig arbeidstjeneste innføres for all frisk ungdom for å styrke solidaritetsfølelsen og som et ledd i arbeidet for å bygge landet.

II. Arbeidslivet.

8. Rett og plikt til arbeid for enhver. Ethvert ærlig arbeid skal aktes, enten det er kroppsarbeid eller åndsarbeid.

9. Den enkeltes tiltak og eiendomsrett trykkes innenfor rammen av en planøkonomisk ordning av produksjon og omsetning med full utnyttelse av landets muligheter. Stat og kommuner skal ikke drive næringsvirksomhet, hvor ikke sterke samfundsmessige hensyn krever det. Kooperasjonen skal være upolitisk.

10. Tidsmessig utbygging av samferdselsmidlene til lands, til sjøs og i luften, og av våre vannfall, under størst mulig bruk av private anbud.

11. Lockout og streik forbyes. En arbeidets lov fastsetter arbeidsgivernes og lønnsmottagernes rettigheter og plikter, deres innbyrdes samarbeid og bestemmer hvorledes interessetvister i arbeidslivet skal avgjøres. For å

verne bedriftene og deres funksjonærer og arbeidere mot misbruk, endres også børs- og aksjelovene, og ledelsens personlige ansvar skjerpes.

12. *Arbeidsløshet bringes til opphør* med alle gagnlige midler etter en landsomfattende arbeidsplan. Arbeidstiden og arbeidernes antall reguleres i samhøve med teknikkens utvikling så all ungdom kan komme i arbeid. Det tilgjengelige arbeid påsees fordelt rimelig og rettferdig; misbruk med dobbeltstillinger og med ansettelse ved be kjentskaper hindres. Forsorgsordningen legges om som et ledd i en samlet planmessig socialreform. Arbeidsføre skal ikke ha bidrag, men skaffes arbeid.

13. Et rasjonelt pengesystem med fast pengeverdi på et nivå som landets næringsliv er tjent med.

14. *Bankvesenet omordnes* og centraliseres. Kredittgivingen skal tilgodese næringslivet over det hele land og like meget de små næringsdrivende som de store. Kapitalen skal tjene arbeidslivet. Rentebyrden lettes. Skadelig spekulasjon og urimelig arbeidsfri inntekt hindres. Spareinnskudd og alders- og livstrygd sikres.

(Forts. side 6)

Dei som tapte

Med ovenstående overskrift bragte Morgenbladet på sin leserbrevside 11. august et dikt av Mary Johanne Eide. Hun begynner diktet med å beklage den dårlige behandling av krigsseilerne og fortsetter så:

*På ein annan front fanns det andre unge,
som og fekk røyne tider tunge.
På russiske stepper dei fraus ihel.
Marsjerte i takt med sitt «Heil og søel».
Vikinger små i ein norsk legion.
Trudde dei sloss for sin eigen nasjon.*

*Ein bror i aust - ein annan i vest.
Dei streid for sitt land - slik dei trudde var best.
Unge liv vart ofra og øyde.
Hugheilt i kjærleik for landet sitt døyde.
Nokre kom att. Dei til rettargang gjekk.
Dom og fordøming var alt det dei fekk.*

*Landssvikdomen var hard og tung
å få for ein som var blåøgd og ung.
Dei brennmerka for alltid var.
Skuldkjensle heile livet sitt bar.
Dei fleste er døde og borte no.
Sårt fekk dei sone. Når skal dei få ro?*

*Kva har dei vunne? Kva vart dei av?
Livet dei satsa utan vilkår og krav.
Dei landet sitt elska. La det vere klårt.
Stort vart dei svikne. Sviket er vårt.
Trygt sit vi i dag på vår høge hest,
og svarer eit «Nei». Det høver oss best.*

Det originale hjørnet

- Til ettertanke

**Best var veien du ikke gikk.
Kjærest vennen du ikke fikk,
Fagrest drømmen du ikke har**

...
Tyngst var børen du ikke bar.

HaWa

Plantet historie om Waldheim?

I 1988 kunne man, også i Aftenposten, lese at en jugoslavisk historiker hadde funnet et telegram hvor løytnant Kurt Waldheim angivelig har forlangt deportasjon av et flertall jugoslaver. Kort etter kunne man lese at det statlige jugoslaviske telegrambyrå melder at telegrammet er falskt.

For det første - om telegrammet ikke hadde vært falskt: En løytnant i en større stab har ikke kommandomyndighet over andre enn det menige personell han måtte ha til assistanse, altså bare innen staben og på et lavt nivå.

For det annet: - En løytnant i en større stab har overhodet ingen mulighet for å gi noen som helst ordre, hvis han - mot formodning - ikke skulle ha vært utstyrt med en fullmakt. En løytnant er saksbehandler og et meget lite hjul i en større stab. En vanlig funksjon ville være som saksbehandlermedhjelper, ordonnansoffiser eller adjutant.

For det tredje: Med tysk disiplin, og Østerrike var dengang en juridisk og administrativ del av Tyskland, ville også en løytnant nærmest være dømt om han søkte seg over til annen avdeling begrunnet med de handlinger divisjonsstaben eller korpsstaben hadde beordret.

For det fjerde, og det er ikke for å unnskyldte terror mot sivile: - Tyskernes krig på Balkan

mot geriljaen ble sett på som en kamp mot franktirører, dvs. sivile som grep til våpen. Under tyskernes gjennommarsj i Belgia i 1914 var deres fremrykningsvei markert ved skutte sivile/franktirører. Tyskerne brukte dels samme prinsipp også ved kampene i Norge. Da major Brandts bataljon i april 1940 i Rogaland blant tyske fanger også fant - utrolig nok - sivile bevæpnede tyskere, var deres første spørsmål: - Bli vi skutt? De ble imidlertid utvekslet med nordmenn tatt til fange av tyskerne.

Ruge forteller i «Feltoget» at forsvarsminister Ljungberg gjenoppfrisket gamle kunster ved å skyte mot fallskjermjegerene på Dovre. Hadde tyskerne knepet sivilisten Ljungberg, ville han blitt en død helt og ikke en mislykket forsvarsminister. Slik er krigens lover.

Man kan like personen Waldheim eller ikke, det er ikke saken. Det verste med en slik historie er at jo mer hovedpersonen prøver å bortforklare eller benekte eller komme unna, jo mer blir situasjonen som i Kafkas «Prossessen».

Det måtte være en interessant journalistisk oppgave å finne ut hvor historien først dukket opp. Den virker «plantet».

Anton Olstad, Hamar
(Morgenbladet 24/8)

Finnes det en norsk egenart?

Av Hans Olavsén

Aftenposten hadde i sommer en serie der folk ble spurt hva de forsto med norsk egenart. Som man kunne vente, kom det stort sett moteriktige svar: Noe slikt eksisterer ikke. I dag gjelder det å redusere sitt folks betydning så mye som mulig.

Mensvarene forteller om uvitenhet og tanketomhet. Det finnes i virkeligheten meget som er typisk norsk. La oss se på noen få, men viktige ting.

Noe som til og med skiller oss fra våre nærmeste naboland, er det forhold at vi i all hovedsak har vært et folk av frie bønder. Riktignok var det til tider så at et flertall av bøndene var leilendinger under kronen, kirken og adelen. Men de var likevel herrer på sine gårder. I motsetning til andre land hadde jordulleierne ingen politisk eller juridisk makt over dem som leide jord av dem. Det fantes intet hoveri, intet livegenskap, ingen ydmyk kryping for godseieren. Tvert om måtte i lange perioder jordeieren krype for å få folk til å drive sine gårder.

At dette er nordmenns bakgrunn, har ført til at vårt folk er preget av en sterk individualisme - på godt og ondt - og har stor tro på seg selv. Den som har reist endel, vet også en annen ting: Ikke i noe annet europeisk land er standsforskjellen så liten. Nordmenn omgås i høyere grad som jevnbyrdige enn hva som er tilfelle i andre land på vårt kontinent. De lar seg heller ikke imponere av utenlandske «grever og baroner».

Allerede disse to ting gjør det

berettiget å snakke om en klar norsk egenart av betydelig verdi. De får nordmannen til å oppføre seg på en måte som er lett gjenkjennelig. Hvor ofte har man ikke i utlandet hatt en instinktiv følelse av at den og den må være norsk, og oftest har man hatt rett. Den oppførselen man dømmer etter, er ikke alltid like prisverdig, men det dreier seg så ganske avgjort om egenart. Ola Nordmann tviler aldri på sin egen betydning.

Noe annet som har preget oss nordmenn, er vår usedvanlig sikre og stabile tusenårige retts- og tradisjon, som strekker seg fra de for sin tid enestående landskapslovene (f.eks. Gulatingsloven) over Magnus Lagabøters norske landslov, Christian IV's bearbeidelse av den og frem til Grunnloven og dagens lovverk som har sin rot i det alt sammen. Hvor mange folk kan oppvise maken?

Også på mange andre områder finner vi klart norske trekk. Ta bare norsk trearkitektur. Det finnes ikke maken i verden. Se f.eks. på gårdene oppover Gudbrandsdalen og i Trøndelag. Det er enestående ting. Trearkitekturen i byene er nok påvirket av fellesuropeiske stilarter, men de er omsatt til tre. Kanskje unnatt Oslo er vi aldri i tvil om at vi befinner oss i en norsk by.

Det er moderne å understreke at vår folkemusikk, våre eventyr og våre folkedrakter er blitt til etter impulser fra utlandet. Javel, men det er *fordøyde* ting som har fått sin klare norske

karakter, en karakter som er umiskjennelig. Vår barndoms Askeladd og troll har vært med på å forme oss alle, og de kjente og kjære folkevisene synger i våre hjerter.

Den norske folkesjel har også funnet uttrykk i kunstverk av høy rang. Griegs musikk verdsettes over hele verden, men er utvilsomt norsk med røtter i vår folkemusikk. Og kunne Peer Gynt og Brand ha vært noe annet enn nordmenn? Er ikke disse skikkelsene nettopp en dikters oppgjør med typiske sider ved den norske folkekarakter, med norsk egenart på godt og ondt? Og Hamsun da! Kunne denne enevise, men geniale dikter være oppstått av noe annet enn norsk jord, uansett hvor internasjonalt anerkjent han er?

Og så skal vi ikke glemme vårt sprog. Riktignok pleier vi det dårlig, men det har en slik kraft i seg at det vil overleve. Også sproget er et resultat av vår helt spesielle historie. Det er usedvanlig rikt fordi det kombinerer den opprinnelige norske ordskatt med elementer fra andre sprog, tilført oss i den såkalte «dansketid». Det gir oss en nyanserikdom som f.eks. dansker og svensker misunner oss. Også dette er en del av vår egenart.

Annet kunne selvfølgelig også nevnes, men ett sted må en kort artikkel ende. Jeg vil bare til slutt si: Jeg tror knapt en eneste nordmann som har hatt kontakt med andre folkeslag, har unngått å føle sin egenart.

MÅNEDENS PERNILLE:

«Arbeiderbladet» har i vår og i sommer under overskriften «Før i verden» først bragt klipp fra tilsvarende dag for femti år siden, og i den senere tid fra sommeren 1945. Jeg må medgi at disse klippene, langt mer enn bøger jeg har lest, har gitt meg et realistisk bilde av tilstandene her til lands både for 50 år og for 45 år siden. Men da det sikkert også er andre av F. og L's lesere som har lest klippene, akter jeg ikke å referere annet enn nedenstående fra «Arbeiderbladet», som er klippet fra avisens utgave av 9. august 1945. Det gir et enestående innblikk i den utbredte sinnssykdom som på høyeste hold herjet i Norge på den tid. «Arbeiderbladet» fortjener ros for at det også avslører disse utslagene:

«FØR I VERDEN

Med det svenske Røde Kors-fartøyet «Rønnskær» kom

det tirsdag bl.a. 40-50 kvinner og barn av norsk herkomst, men med tysk statsborgerskap. Disse ble foreløpig installert på St. Sunniva ved den katolske kirken i Akersgata. På en pressekonferanse i formiddag opplyste viserikspolitsjefen, Olav Svendsen, at samtlige vil bli sendt tilbake til Tyskland snarest mulig. Det er en misforståelse at de overhodet er kommet til Norge.

Inntil videre vil det bare bli gitt innreisetilatelse for kvinner av norsk herkomst som er enke eller fraskilt, som ikke har barn og som ikke har vært nazister. Ekteskapet må ikke ha funnet sted under eller etter krigen.

Rikspolitsjef Aulie opplyser i formiddag at tallet på de kvinner som er tatt i forvaring for omgang med tys-

kerne 1. august var 1.097. Han sier at det egentlig skulle være arrestert flere, men man mangler passende sted å få plassert dem.

Arbeiderbladet 9. august 1945.»

Uttrykket «utbredt sinnssykdom» er forresten ikke mitt, men Gulletts, da jeg leste det ovenfor siterte høyt for henne.

Igår kom hun tilbake til det: «Jeg har tenkt en hel del på det som du leste opp for meg for en tid siden, dette om statsfiendelig kjærlighet. Du har sikkert ikke glemt det du heller.»

«Jeg tror jeg vet hva du sikter til», svarer jeg, «og jeg må innrømme at det også har surret en del rundt i hodet mitt. Det er jo forståelig at man ikke ville ha pakk inn i landet.»

«Ironien er et av dine kjennetegn», sier Gullett, «men hør nå her. De som herjet her til

lands på den tiden må jo ha betraktet kvinner som statens eiendom. Disse hadde trosset pappa stat, og derved blitt utskjemt, ja, like utskjemt som slike som fikk lausunger før i tiden. De hadde heller ikke forstått at krig forlanger selektiv kjærlighet fra kvinners side.»

«Jeg forstår hvor du vil hen», sier jeg, «patriarkatet, i form av pappa stat, gjenoppsto i Norge. En kvinne som forelsket seg i en tysk soldat, kunne likestilles med en bondedatter som i fjerne tider gikk hen og forelsket seg i sønnen til en husmann. Fulgte hun sitt hjerte, ble hun utstøtt av det gode samfunn. Og naturligvis var en tysk soldat verre enn ti husmannssønner tilsammen.»

«Svensk Røde Kors må jo ha vært fullstendig på jorden», sier Gullett, «og lidt av misforstått menneskekjærlighet, når det trodde at det gjorde en velgjøring ved å hjelpe norske kvin-

ner, som hadde giftet seg med tyske soldater, dratt til Tyskland, blitt mødre og enker, tilbake til det svenske trodde var deres fedreland. Riktignok har det vært en særegen antihatkonferanse i Oslo, og «Arbeiderbladet», for igjen å komme tilbake til det, påpekte at den hadde slagside fordi ingen representant for de forfulgte indianere såvel i Nord- som i Syd-Amerika var representert.»

«Artikkelen var god», avbryter jeg, «men hva ingen overhode nevnte er det hat som ble pisket frem mot dem som befant seg på den såkalte gale siden under verdensinfernoet fra 1939 til 1945, et hat som det gjøres alt for å holde ved like.»

«Hvorfor skal du alltid ta ordene ut av munnen på meg», sier Gullett.

Pernille

ELEGI

Litt om hat og . . .

(Forts. fra s. 1)

den selvrettferdigheten som ligger i at alle de «gode» atter en gang skal samles for å gråte over andres ondskap. Hvorfor ikke lage en hat-konferanse for alle de «onde»? Det kunne jo tenkes at de visste best selv hvorfor de hater sine undertrykkere/befriere (stryk det som ikke passer). Det ville i hvert fall bli en meget *interessantere* konferanse, for så kunne vi kanskje få vite litt om årsaken til alle disse hatefulle følelser, sett fra de ikke-utvalgte side.

Men så var det dette med at makt er rett, da. I hvert fall har den enerett på å informere den store tåpelige hop. Og dermed er historien dømt til å gjenta seg selv inntil man blir så lei av denne karusellen at man i stedet for å lete etter syndebukker, for alvor begynner å interessere seg for hvilke betingelser de biologiske naturlover setter for fredelig samkvem mennesker imellom. Men jeg er redd for at naturlover er et stygt ord som ikke bør nevnes i en slik sammenheng. I hvert fall ble jeg engang slått i hodet med følgende argument: «Biologiske naturlover? Det er jo ren og skjær nazisme!» Og da så.

Det brukne gevær . . .

(Forts. fra s. 1)

ikke?» Torp svarte bl.a.: «Jeg vil allikevel fremholde at regjeringens - regjeringspartiets - stilling til militærvesenet er kjent. Vi har ikke endret vårt prinsipielle syn i så henseende». Under trontaledebatten samme år sa Torp bl.a.: «Men vi går her ut fra det som må være ledetråden for hele vår militærpolitikk, nemlig at Norge vil ikke og kan ikke føre krig.» Så sent som i lukket stortingsmøte 16/12 1939 ga Stortingets visepresident, Magnus Nilssen, uttrykk for det samme: «Nøytralitetsvernet må være helt passivt. Om en krigførende makt setter i land militære styrker eller gjennomfører andre tiltak på norskekysten, så må vi ikke gi oss til å fyre løs.»

Jeg oppfattet herr Grimnes slik at han ville unnskyldte regjeringens manglende forsvarsberedskap med at stortingsflertallet var borgerlig. Ja, det er riktig. Venstre har i flere forbindelser vært et haleheng til Arbeiderpartiet, så også i forsvarspolitikken i mellomkrigstiden. I en artikkel i «Tidens Krav» 14. mars 1939 ble Mowinckel av Olav Oksvik (A) skamrost for den støtte Venstre hadde gitt Arbeiderpartiet. Men på et punkt er det en enorm forskjell på Venstre og Arbeiderpartiet. Meg bekjent drev ikke Venstre med oppvigleri, oppfordring til militærstreik o.lign. Det var Ar-

beiderpartiet alene om. Radikale Folkeparti viste også stor svikt i forsvarsspørsmål. Ved en anledning sviktet også Ivar Lykke (H).

Mange har spurt: Hvorfor gjorde ikke forsvarsvennene mer for å bygge opp norsk forsvar? Svaret på dette ga general Halvor Hansson som vitne i Quislingsaken: «Problemet for forsvarsvennene var egentlig nærmere hvor meget som kunne forhindres av ødeleggelse, enn hva som kunne gjøres av virkelig oppbygningsarbeid.» En forsvarsvenn fortjener å bli nevnt: Stortingsmann Svend Nilsen (H) foreslo mobilisering etter Altmarkaffæren. Dersom hans forslag var blitt vedtatt hadde vi neppe fått noe 9. april.

Her må jeg innskyte hva som står på side 61 i Undersøkelss-kommisjonens Innstilling: «I samtaler med Koht etter Altmark-affæren lot den tyske sendemann dr. Bräuer, ham tydelig forstå at den tyske regjering ikke ville nøye seg med diplomatiske protester eller undskyldninger, men at den ville kreve at Norge i gjerning skulle vise at det kunne verne om sitt sjøområde. I motsatt fall måtte Norge regne med at Tyskland ville gripe inn.» En så klar tale burde Koht ha forstått.

I det debattprogram jeg nevnte innledningsvis fikk general Bull-Hansen spørsmålet: «Hvorfor vil du si at det var kriminelt naivt?» Generalens kloke svar lød: «Kriminaliteten ligger jo i at man sitter med ansvaret for en nasjons sikkerhet, med ansvaret for enkeltlivene man sender i felt. Etter min oppfatning var det verste med 9. april at regjeringen ikke kjente noe ansvar for de menn den sendte i felt. For hvordan var situasjonen? Det manglet klær, feltkjøkkener, telter, stålhelmer, vinterutstyr etc.» Og hør nå hva Kommisjonen forteller: *Det fantes for Hæren ammunisjon bare til 3 slagdagers behov!* Ikke rart Administrasjonsrådets formann uttalte: «Med det utstyr våre soldater hadde fant han uforsvarlig at vår ungdom så å si nakne ble sendt fram til kamp.»

Det «helteregjeringen» gjorde i april dagene 1940 var å sende spjælingen Norge, uten hansker, inn i ringen til en topptrimmet Mohammed Ali (Tyskland). Hvor ansvarsbevisst, klokt og riktig dette var stiller jeg spørsmålsteget ved.

Studerer man 1940-historien grundig vil man finne at det mange steder var pasifister og personer som hadde brutt ned forsvaret som var de ivrigste til å velge kamplinen. Selv tok de ikke noe ansvar for det nederlag som nødvendigvis måtte komme. For å bortforklare sin skyld og sitt ansvar er mange offiserer blitt stemplet som tvilsomme, udugelige og feige. Det siste

motsies klart av det faktum at av falne, og sårede norske militære under krigen i 1940 var hele 11 1/2 % offiserer. I den finske vinterkrig var på finsk side det tilsvarende prosentall 4.

For de forsvarsvenner som måtte ønske en nærmere innføring i det her berørte tema vil jeg anbefale Kjell Fjortofts bok «Mot stupet». Fjortoft utnevner ingen helter. Men han gjør sitt beste for å gi oss en korrekt historie. I motsetning til de såkalte faghistorikere synes hans motto å være det samme som professor Jens Arup Seip har gitt uttrykk for: «En historikers oppgave er ikke å kle på, men å kle av.» (Norsk Militært Tidsskrift, 6/90)

NS' program . . .

(Forts. fra s. 1)

15. *En nasjonal bondepolitikk* som trygger en fri, selveiende bonde- og småbrukerstand, sikrer landets matforsyning og letter nydyrking og bureising. Gjeldsoppgjør og regulering av beskatning, tollavgifter, markeder og priser så landbruket blir lønnsomt.
16. *Skogsaken fremmes i stor målestokk.* Skogrekruttskoler. Skogens avkastning økes ved rasjonelle bruksmåter og ved kultur- og veiarbeider som samtidig gir jevnt arbeid året rundt for skogsarbeiderne. Disses kår skal bedres, deres adgang til å bli selveiere lettes.
17. *Fiskerne støttes* ved hjelp til organisert samdrift, ved arbeid for bedre fiskeprodukter, bedre organisert utførsel, øket innenlandsk omsetning, modernisering av oppbevaringsmåtene og transporten, samt gjeldsordninger og lettet overgang for fiskere til jordbruk. Vaktholdet mot fremmede trålere gjøres effektivt.
18. *Energisk opphjør av håndverk, hjemmeindustri og småbedrifter.*

III. Individet, slekten og folkehelsen.

19. *Den enkeltes ansvar* for å berge seg selv skjerpes. Enhver søkes stilt på den plass hvor han best kan nytte sine evner og krefter til det heles vel.
20. *Familien og hjemmet vernes.* Vyrnaden for kvinnens virke i hjemmet og for morskallet høines. Politisk, rettslig og yrkesmessig likestilling mellom mann og kvinne. Barnetrygd gjennomføres og folketrygd for gamle og uføre.
21. *Folkehelsen styrkes* ved bedre hygiene og bedre boligforhold, ved å motarbeide alkoholmisbruk og opphjør sund folkeidrett. *Vern om folkeætten*, vaneforbrytere,

sinnsyke og arvelig belastede personer, som etter sakkyndiges mening ikke kan få sunde barn, berøves forplantningsevnen. Streng kontroll med utlendingers oppholdstillatelse og innvandring.

IV. Skole og åndsliv.

22. *Kristendommens grunnverdier vernes.*
23. *Bedre skoleutdannelse* på kortere tid med større vekt på karakterdannelse, samfunnsånd, kroppsutvikling og det praktiske livet. En *samlet skoleplan* med spesialisering etter den enkelte elevs anlegg og fremtidsplaner, og etter samfundets behov. Ved stipendier bekoster staten den høiere utdannelse av særlig begavet ungdom. *Forskningsinstitutter og fagskoler* utbygges.
24. *Fritt åndsliv* med organisert selvstyre under statens tilsyn og kontinuerlig økonomisk støtte.
25. *Presse, teater, kringkasting, film og andre kulturformidlere skal fremme nasjonens interesser.* Samfunnsfiendelig propaganda og utbredelse av klassehat forbyes.
26. *Den naturlige sammensmelting av de to målfører til ett norsk skriftsprog* fremmes, men uten tvang.

V. Forsvaret og utenrikspolitikken.

27. *Forsvaret styrkes*, særlig sjø- og luftforsvaret. Hær, flåte og luftvern organiseres til sterkt samarbeid.
28. *Utenrikstjenesten* gjøres praktisk og effektiv. Det staves opp klare linjer for en *målbevisst nasjonal handels- og utenrikspolitik*.
29. *Handelspolitikken* skal især arbeide for å skaffe folkehusholdet fast grunn og for å holde oppe utførsel og skibsfart. Varer som kan frembringes forsvarlig og tilstrekkelig innenlands, skal ikke hentes utenfra. Utenom denne selvberging arbeides for øket varebytte med andre land, om nødvendig på grunnlag av gjensidighet. Norske tiltak i fremmede land skal ha aktiv og målbevisst politisk støtte. Norges interesser i polarstrøkene hevdes våkent og sterkt.
30. *Utenrikspolitikken* skal søke tilknytning til rase-, kultur- og interessebeslektede folk verden over for særlig på denne felles grunn å gjøre vår innsats i folkenes verdensfelleskap.

Overalt må gjelde at hensynet til hele landet går foran enkeltpersoners, partiers og landsdellers særinteresser. Egennytte gjennom folkenytte.

VIER ET RIKE. VISKAL BLI ET FOLK.

Dette Nasjonal Samlings program er fremlagt på NS' Lands-ting og godtatt av rådet 28.—29. januar 1934, samt stadfestet av undertegnede fører 15. februar 1934, etter at hensyn er tatt til fremkomne bemerkninger.

Vidkun Quisling

Nøytralitet og . . .

(Forts. fra s. 1)

den enkelte borger ikke å vite. For Norges del var stillingen helt klar. Vi hadde forsømt vårt forsvar i en årrekke før krigen kom, og var som følge av dette ute av stand til å avvise de alliertes krenkelser av vårt territorium - gjennom mineutlegging i våre farvann og bording av tysk handelsfartøy i norsk fjord. Gjennom dette hadde Tyskland rett og plikt til å okkupere Norge, å komme vårt land til unnsetning. Om dette var en kjærkommen mulighet for Tyskland, vedrører forsåvidt ikke saken.

Norske militære hadde under denne *lovlige okkupasjon* ikke rett til å motsette seg denne, men straks nedlegge sine våpen og overlate landets forsvar til okkupasanten. Landets indre administrasjon måtte ivaretas, enten av de eksisterende administrative organer eller av nye. Hovedsaken var at samfunnet skulle fungere og ro og orden opprettholdes.

Til tross for at Norge motsette seg okkupasjonen med våpenmakt, i samarbeide med okkupantens fiender - som samtidig var dem som opprinnelig hadde krenket landets nøytralitet og var den direkte foranledning til okkupasjonen, så anså Tyskland seg aldri å være i krig med Norge. I den tyske hærledelses rapport etter felttoget i Norge gir de klart uttrykk for dette. Heller ikke de allierte, eller våre naboland, gav på noe tidspunkt uttrykk for at de anså Norge som krigførende. Landet vedblev å være i et okkupasjonsforhold helt til krigens avslutning. Innsats av norske frivillige soldater hos begge de krigførende, var fullt lovlig.

Den alt vesentlige del av den norske befolkning var, og er fortsatt, ukjent med disse folkerettslige bestemmelser. Dette er undskyldelig fordi de aldri blir referert i norske media eller i noen rettsal. Når imidlertid heller ikke landets jurister synes å kjenne dem, er dette utilitelig.

For de hundretusen som ble rammet av rettsoppjøret etter krigen, for deres pårørende og etterkommere, er folkeretten *det sikre holdepunkt* for at deres opptreden under krigen var rett og riktig, for dem som satt i administrative stillinger - en plikt overfor de internasjonale lover vi hadde forpliktet oss til å følge i 1910.

H. P.

Innvandringens . . .

(Forts. fra s. 1)

Politikarar og presse har kappsprunge for å fortelja oss at desse menneske er ein stor «ressurs» for landet vårt. Mellom anna skal dei ha so mykje betre utdanning enn nordmenn flest. Nåja, det er eit faktum at berre eit lite mindretal tala sant når dei pressa seg inn i landet vårt.

At dei ikkje har lagt fram nokre papir på at dei har høg utdanning, uroar ikkje styremaktene: Me må jo tru det dei fortel, sjølv om me veit at det er løgner som har ført dei hit!

Og skulle det so vore at dei er slik ein umisteleg ressurs, då burde vel denne ressursen vore nytta i det landet dei kjem frå, ikkje her kor fagfolk og akademikarar går arbeidslause i aukande antal!

Når muslimar som har slått

seg ned i Noreg fylgjer ordre frå utlandet og brukar ytringsfriheten til å demonstrera mot prentefridomen, slik me såg det gjekk til i saka om Salman Rushdie si bok, ja då tek eg til å kjenna meg framand i eige land.

Eg vil minna om hva Ivar Aasen sa om dette landet som me har fått i arv frå generasjonane før oss.

Lat oss ikkje forfedrane gløyma, under alt som me vende og snu. For dei gav oss ein arv til å gøyma, han er større enn nokon vil tru!

Lat dei merkja det meir enn i ordi, at me halda den arven i stand. So når fedrane ser att på jordi, dei kan kjenna sitt folk og sitt land!

Red's anm.:

Både redaksjonen og innsendere har ved flere anledninger uttrykt engstelse for det vår innvandringspolitikk kan medføre. Det gjelder både de konfronta-

sjoner som det ser ut til ikke er å unngå og den belastning det kan bli for vår sårbare nasjonale kultur. Innlegget er representativt for tanker som svært mange huser, og som derfor bør tas alvorlig.

Vestmaktene tvang Tyskland til å okkupere . . .

(Forts. fra s. 1)

var vestmaktene som bragte tyskerne til Norge:

«Det foreligger nå tallrike autentiske opplysninger og redegjørelser av engelske og franske forfattere som viser hvorledes vestmaktene tok opp sin idé fra den 1. verdenskrigen -å trekke Norge inn i sine krigsoperasjoner- og hvorledes de ved sin aggressivitet spesielt overfor Norge -oppnådde å få Tyskland til å foreta en aksjon mot Norden. De engelske ledere hoverte over dette. Og med rette. For Tyskland, som vinteren 1940 forberedte en hovedoffensiv mot vest, var det et stort avbrekk, at det ble tvunget til å detachere for et foretagende mot Norden store og viktige stridsmidler, som det hadde høylyst bruk for i området ved Kanalen.»

Litt senere i artikkelen heter det:

«Det var kun nødt og tvunget at den tyske overledelsen gikk til denne ekspedisjon (Okkupasjonen av Danmark og Norge. Red.'s anm.). Det var et helt logisk ønske fra dens side at Norden forble liggende som et nøytralt av krigen uberørt område som fortsatte sine normale handelsforbindelser med Tyskland.»

Maseng's konklusjon er følgende:

«Etter undersøkelseskommissionens og Scharffenbergs avslørende publikasjoner er det ikke mulig å komme forbi den ting at ved siden av vestmaktene i og for seg legitime maktpolitikk var det våre egne ledes uerfarenhet med hensyn til den slags politikk som drog oss inn i krigen. Da ulykken var skjedd, måtte disse, for ikke å miste ansikt, legge skylden på den andre krigførende parten. Det var denne som ble skurken i fortellingen. For dem som hadde lokket oss - vestmaktene - var dette en ekstra triumf.»

Et spørsmål til Hans Fredrik Dahl: Mener han etter dette fremdeles at uten møtet Hitler/-Quisling i desember 1939 ville den tyske besettelse av Norge ikke ha funnet sted? Vi kan ikke se det annerledes enn at det var vestmaktene invasjonplaner og provokasjoner og intet annet som bragte Norge inn i krigen.

BOKTJENESTEN

Postboks 924 Sentrum, 0104 Oslo 1. Telefonbest.: (02) 19 06 71

.... eks.	QUISLINGS FORSVARSTALE,	
	Nummerert praktutgave	kr. 150,-
.... »	QUISLINGS FORSVARSTALE,	
	Billigutgave	kr. 45,-

Serien «SUPPLEMENT TIL OKKUPASJONSHISTORIEN»:

.... eks.	Odd Melsom: På nasjonal uriaspost	kr. 50,-
.... »	Odd Melsom: NS og fagorganisasjonen	kr. 50,-
.... »	Odd Melsom: Fra kirke- og kulturkampen	kr. 50,-
.... »	Einar Syvertsen: Også dette bør være sagt	kr. 50,-
.... »	ALLE 4 BIND:	kr. 150,-
.... »	A. I. Bru: Professor på ville veier	kr. 50,-
.... »	A. I. Bru: Her er London	kr. 60,-
.... »	Adolf Hoel: Universitetet under krigen	kr. 25,-
.... »	Finn Kjelstrup: Den norske kapitulasjon	kr. 20,-
.... »	Per Lie: Sannheten om Telavåg-affæren 1942	kr. 15,-
.... »	Sigurd Myting: Politisk dømt	kr. 35,-
.... »	Kai Normann: Diktene Laurbærkransen	kr. 20,-
.... »	Arne Tellefsen: Når forsvaret forfaller	kr. 25,-
.... »	Arne Stornes: Spor i vår nære historie	kr. 115,-
.... »	Knut Steenstrup: Dilemma	kr. 218,-
.... »	Trygve Engen: Jeg er ingen landssviker	kr. 35,-
.... »	H. Franklin Knudsen: I was Quislings Secretary	kr. 55,-
.... »	Arne Stornes: Sataniske glør	kr. 115,-

«OPPGJØRET» BEDØMMES:

.... eks.	Forbundet: Gi oss rettsstaten tilbake	kr. 5,-
.... »	Forbundet: § 104. Mere lys over rettsoppgjøret	kr. 10,-
.... »	Pastor A. E. Hedem: Quo vadis Norvegia	kr. 30,-
.... »	H.r.advokat Albert Wiesener: ASTRIDD.D.D.	kr. 100,-
.... »	Roald A. Nielsen: «Solbris Oho!»	kr. 100,-
.... »	Torstein Gunnarson: Sannheten om Kirsten Flagstad	kr. 150,-
.... »	H.r.advokat Albert Wiesener: Lys over landssvikoppgjøret	kr. 145,-

FRONTKJEMPERNE:

.... eks.	Svein Halse: Mot sammenbruddet	kr. 238,-
.... »	Schreiber: Kampf unter dem Nordlicht	kr. 200,-
.... »	W. Tieke: Der Kaukasus und das Öl (kampene 1942-43)	kr. 180,-
.... »	R. Schulze-Kossens: Militärischer Führernachwuchs der Waffen-SS. Die Junkerschulen	kr. 250,-
.... »	Die lettischen Divisionen d. Waffen SS	kr. 180,-
.... »	Die deutsche Gebirgstruppe	kr. 200,-
.... »	Schwager: Im Herzen die Heimat	kr. 95,-

Legg til kr. 20,- for forsendelser ved forskuddsbetaling til: Postgiro 5 15 46 38. Bankgiro 6063.05.01248 eller ved sjekk, i kontanter eller frimerker. (Ellers porto og oppkravsgebyr.)

I alt bestilles for kr. som betales slik:

Navn:

Adresse:

Postnr.: Sted:

NORSK BLAD

UAVHENGIG TIDSSKRIFT

Tverrpolitisk, nasjonalt månedsmagasin med nyheter om norske og europeiske nasjonalistorganisasjoner, artikler og politiske debatter.

Bestill gratis prøvenummer fra:

NORSK BLAD, BOKS 6, N-2056 ALGARHEIM
TLF.: 06-97 16 43

Kientopf:

«Det fredsfjendtlige trauma»

den røde armé's innmarsj i Tyskland 1945, 90 s., kr. 80,- ved bestilling over postgiro 0814-3978681, Trans forlag, Skogbrynet 12, Hasle, 1700 Sarpsborg.

VENNEGAVER

TIL «FOLK OG LAND»

Vi kvitterer denne gang for tilsammen kr. 2.975,-.

TAKK FOR FØLGENDE BIDRAG:

H. K. S., Østerås	Kr. 100,-	T. E., Bergen	Kr. 25,-
J. K., Iiseng	Kr. 150,-	G. H., Grimo	Kr. 50,-
A. N., Ingeberg	Kr. 150,-	M. A., Ålesund	Kr. 300,-
K. H., Tangen	Kr. 70,-	K. O. A., Levanger	Kr. 200,-
O. B., Nanset	Kr. 150,-	K. B. R., Moldjord	Kr. 125,-
1/2 S., Larvik	Kr. 100,-	E. B., Oslo	Kr. 300,-
S. S., Stavanger	Kr. 200,-	K. W., Oslo	Kr. 50,-
B. B., Stavanger	Kr. 100,-	D. H., Gøteborg	Kr. 100,-
J. K. F., Kristiansand	Kr. 100,-	Å. M., Sverige	Kr. 50,-
J. S., Stavanger	Kr. 350,-	B. T., Finstadjordet	Kr. 55,-
K. J., Berger	Kr. 250,-		

FOLK^{og} LAND

Norsk hat

Det har i Oslo vært holdt en konferanse om drivkreftene til hat. Meningen var visst å kjempe mot alle former for hat. All den stund konferansen ble holdt i Norge, ville det vel vært naturlig å ta opp norske former for hat. Ble det nevnt noe om at media, politikere og andre enkeltpersoner gjennom et halvt århundre har hisset til hat mot en viss gruppe nordmenn og gjort livet tungt og vanskelig for dem? Vi kan ikke se at noe slikt er blitt nevnt. Men så er kanskje ikke alle former for hat like ille? Hat mot «brunt grums» står sikkert på disse tolerante humanisters liste over unntagelser.

Landssvikanordningen er hovedfeilen

Vi bringer her slutten av h.r.advokat Gerhard Holms foredrag i 1945. De tidligere delene av foredraget står i våre nr. 5, 6 og 7 i år.

Men hvorledes skal vi komme ut av det skjeve spor vi her er kommet inn i, når vi nå har dommene i Stephanson-saken for øye?

Det beste ville selvfølgelig være om Høyesterett etter å ha fått seg forelagt et nytt og «rent» tilfelle av passivt medlemskap uten sammenkobling med opplagte gemene forbytninger som i Haaland-saken, ville komme til et annet resultat. For det ville utvilsomt opinionen bøye seg for.

Jeg har alltid næret en dyp ærbødighet for Høyesterett, men jeg kan ikke få inn i mitt hode at den flertallsavgjørelse vi her taler om kan være riktig. Jeg vet naturligvis ikke hvor fyldig *proseduren* har vært på dette punkt, men når jeg applicerer avgjørelsen på de mange passive NS-medlemmer jeg har fått kjennskap til i løpet av de siste månedene, så *steiler* min rettsfølelse, og jeg kan ikke jage helt bort den tanke at en 4 1/2 års suspensjon for enkelte virkelystne dommere ikke har vært egnet til å styrke deres objektivitet, selv når det gjelder så utmerkede menn og fremragende dommere som dem vi nå har i Høyesterett.

Har du betalt kontingenten?

Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie

Kontortid: Mandag, tirsdag, onsdag og torsdag kl. 11—15.

Postadresse: POSTBOKS 924 SENTRUM, 0104 OSLO 1.

Kontoradresse: ENERHAUGSPLASSEN 4, OSLO. TLF.: (02) 19 06 71.

Om å ta vare på seg selv

Av Hans Olavsén

«Den enkeltes ansvar for å berge seg selv skjerpes.»

Denne formulering er hentet fra punkt 19 i Nasjonal Samlings program. Noen vil kanskje i dag oppfatte den som en unnsigelse av velferdsstaten, men la meg straks slå fast: Nasjonal Samling mente - selvfølgelig - at det er samfunnets oppgave å ta seg av dem som er ute av stand til å greie seg selv. Konkret kom dette til uttrykk ved at partiet allerede i 1934 i sitt program forlangte innføring av såvel barne- som alders- og uføretrygd.

Noe helt annet var at vi sterkt sto på det standpunkt at et friskt og arbeidsført menneske i videst mulig utstrekning må bære ansvaret for seg selv. I dag er dette glidd fullstendig ut. Den sosialdemokratiske stat tar i stadig økende utstrekning ansvaret fra enkeltmennesket og syr puter under armene på folk som i høy grad er i stand til å greie seg selv. Det er snart ikke en ting som kan gjøres i dette land uten at stats- eller kommunkassen skal betale. Resultatet er katastrofalt. Når man tar ansvaret fra folk, har de meget lett for å utvikle seg til å bli ansvarsløse.

Når man leser formuleringen i Nasjonal Samlings program, får man kanskje umiddelbart det inntrykk at det her bare dreier seg om en plikt. Å bære ansvaret for seg selv er imidlertid noe mye mer, nemlig en menneskerett. Få ting i livet gir slik lykke som å kunne si: Dette maktet jeg, dette har jeg greid av

egen kraft. Selv det å ha anledning til å lide nederlag, er en livsverdi. Av det lærer man, men man blir fremforalt et dyktigere, mer innsiktsfullt og verdifullt menneske. Når fellesskapet nå i stigende grad tar ansvaret fra menneskene, undergraver man såvel dets lykkefølelse som dets selvrespekt. Og samtidig betyr det et alment dårligere samfunn fordi det blir bestående av stadig flere *nytere* og stadig færre *yttere*.

NS-programmets punkt 19 har forøvrig en tilføyelse: «Enhver søkes stillet på den plass hvor han best kan nytte sine krefter og evner til det heles vel.» Det er ganske klart at den som står i et arbeide hun eller han behersker og liker, får en større selvfølelse og føler mer ansvar enn den som daglig sliter med en jobb hun eller han vantrives med. Yrkesveiledning er derfor en oppgave av uhyre stor viktighet, og det burde legges adskillig mer vekt på den fra samfunnets side enn hva tilfellet er i dag.

I denne forbindelse våger jeg å sette et spørsmålstejn ved det store antall unge mennesker om i dag kjøres igjennom akademiske studier. Har vi bruk for dem alle? Driver vi overproduksjon av ihvertfall enkelte typer akademikere? Svarer det egentlig til alle disse unges lyst og anlegg? I mitt etterhvert forholdsvis lange liv har jeg en rekke ganger støtt

på mennesker som av forskjellige grunner er blitt presset inn i akademiske eller lignende yrker, skjønt deres anlegg og interesse så avgjort gikk i retning av et håndens yrke. Er det mange ungdommer som i dag under presset av at det er «in» og «fint», fristes til å skaffe seg akademiske titler, selv om de for sitt eget velbefinnendes skyld og også av hensyn til samfunnet burde ha valgt noe annet? Jeg minner i denne sammenheng om hva det står i NS-programmets punkt 8: «Ethvert ærlig arbeide skal aktes, enten det er kroppsarbeide eller åndsarbeide.» Dagens overdrevne beundring for alt som med noen rett kan kalles «åndsarbeide», er en bakevje vi må komme oss ut av. At også de fleste håndens yrker i dag krever en betydelig teoretisk utdannelse, er en helt annen sak som vi ikke et øyeblikk må tape av syne, men det nødvendigvis «en samlet skoleplan med spesialisering etter den enkelte elevs anlegg og fremtidsplaner, og etter samfunnets behov», slik det også står i Nasjonal Samlings program (punkt 23).

De ting som her er nevnt, henger i virkeligheten sammen. Et menneske setter mer inn på å bære ansvaret for seg selv hvis det føler seg nyttig, dyktig og verdsatt enn hvis det har følelsen av at dets innsats ingen betydning har, og det kan meget bedre bære det ansvar og de forpliktelser vi alle har overfor det fellesskap vi er en del av.

Innvandringens farer

Av Leif B. Økland, Malmefjorden

Som talsmann for partiet Stopp Innvandringen vil eg åvara mot den innvandringspolitikken som norske politikarar fører.

Skulle det krevjast, har dei gode grunnar til å forsvara heimane våre og folket og landet vårt.

For innvandarane som har strøymd inn her sidan dei fyrste «turistane» frå Pakistan pressa seg inn i 1971 er saka ein annan.

Ein ung mann frå dette landet, som har vakse opp i Noreg, sa i eit intervju i Aftenposten at han ser på seg sjølv som ein pakistanar frå Noreg. Lojaliteten hans var knytt til eit anna land, og han høyrer til i ein religion som krevjer at dei heilage skrifterne skal stå over alle lovane på Jorda, også dei norske.

Foreldrene hans var sjølvsagt klar over dette før dei la vegen til landet vårt. Det var draumen om materiell velstand, som generasjonar av nordmenn har arbeidd fram, som førde dei til Noreg, ikkje ynskje om å verta nordmenn.

Sjølvsagt er mange av dei gode menneske. Men eg og meiningsfellane mine - og me er mange - meiner at det beste for oss ville vore om dei held fram med å vera gode menneske i sitt eige heimland.

Det er berre eit spørsmål om kor mange dei er før dei vil krevje å få forma dette landet etter sine egne retningslinjer, og det vert neppe ein omforming me innfødte vil setja serleg pris på!

Det seiast at det er likskap for

loven i dette landet. Men det er ikkje likskap når dei politiske styresmaktene gjev ein innvandringslov til å gå med turban under militærtenesta eller gjev han spesialforpleining fordi han nekter å eta vanleg norsk mat.

Før dei kom til landet visste dei godt at dette var eit kristent land, og at kristendommen, anten ein er truande eller tvilande, gjennomsyrrar lovverket og institusjonane våre.

Den som ikkje godtek dette, har heller ikkje noko i landet vårt å gjera! Det er ikkje me som skal innretta oss etter utlendingsreguleringane i vårt eige land!

Når me opprettar egne klassar for muslimske jenter ved skular i hovudstaden, då er det eit varsel om at meir vil fylgja etter. (Forts. side 7)